

Formanden: Jeg maa gøre opmærksom paa, at Medlemmer af Rigsdagen ikke under Forhandlingerne maa benævnes ved deres Navn.

Ordføreren for Forslagsstillerne af den som Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag (Márøtt): Saa indbringer man fra Højres Side et Lovforslag, som gaar ud paa at lægge hele den foreliggende Opgaves Løsning over paa de fri Fattiggassers Bestyrelser. Jeg noterer kun dette Faktum, ikke fordi jeg er enig med den udtalte Opfattelse, jeg kunde under mere betryggende Forholdsregler meget godt tænke mig, at de fri Fattiggassers Bestyrelse kunde besørge denne Uddeling af Hjælp til de indkaldte, men det skulde da være under ganske andre Former. Jeg er altsaa ikke enig med det ærede Medlem af Landstinget, som har kritiseret de fri Fattiggasser paa den nævnte Maade, men jeg ønsker kun, ved at fremføre dette, at konstatere, hvor forskellige Højres Veje ere her i Landet. Oppe i Landstinget angriber man en Institution, som man samtidig her i Folketinget foreslaar skal løse en saa betydelig Opgave som den foreliggende. Hvis man under den Form, som er foreslaaet fra de Herrer Side, giver de fri Fattiggasser denne Opgave at løse, vil man derved kun bevirke, at Pengene ville gaa fra andre fattige. Som jeg sagde før, er de fri Fattiggassers Midler smaa nok i Forvejen. Ved Loven om Menighedsraadene f. Eks. har man taget Kirkebøssernes Indhold fra dem, og i det hele virke de i alt Fald paa flere Steder under ret trange Forhold, saa jeg tror ikke, at man, som Stillingen er i Øjeblikket for disse Kasser, vil kunne opnaa noget nævneværdigt ved at gennemføre det Lovforslag, de Herrer have fremsat.

Det siges fra de Herrer Side: Denne Hjælp maa ikke i nogen Maade faa Karakter af Fattighjælp, de indkaldtes Familier skulle ikke være nødte til at gaa til Fattigforstanderen for at modtage denne Hjælp. Jeg vil dertil sige, at naar det nedværdigende ved Fattighjælpen, nemlig Berøvelsen af de borgerlige Rettigheder, er taget bort, kan der ikke være noget som helst i Vejen for, at man ved et Lovforslag om Forandring i Fattigloven yder disse indkaldtes Familier en Understøttelse paa fuldt ud betryggende og værdig Maade. Det er jo ikke det i og for sig, at Folk modtage Hjælp i Henhold til Fattigloven, som er det nedværdigende, men det er det, at de maa sætte deres borgerlige Ret-

tigheder i Pant derfor. Det er denne Plet paa de Mennesker, som vi ved vort Lovforslag ville have borttaget. Desuden behøver denne Uddeling af Hjælp til de indkaldtes Familier aldeles ikke at gaa direkte gennem Fattigvæsenet. I Fattiglovens § 65 staar der: „I Krigstilfælde træffer Regeringen Foranstaltning til, at Forsørgelsen af tjenstgørende militæres Familier sker i Overensstemmelse med Grundsætningerne i Loven om Forsørgelse af deslige Familier af 12. Marts 1864 osv.“ Altsaa, Regeringen træffer Foranstaltning til og bestemmer, hvorledes denne Uddeling skal foregaa. Jeg kan derfor ikke se, at der er noget til Hinder for, at f. Eks. i Købstæderne denne Hjælp til de indkaldtes Familier ikke udbetales paa Fattiggaarden eller af Fattiginspektøren eller Fattigforstanderen, men derimod udbetales direkte fra Borgmesterkontoret, og jeg tænker, at man paa Landet vil kunne træffe en lignende Foranstaltning; hvorved der ikke falder det mindste Skær af Fattighjælp, heller ikke i rent formel Henseende, over den Hjælp, der paa den Maade tildeltes de indkaldtes Familier. Den Grund, man har til at forelægge et andet Lovforslag fremfor vort, at man ikke paa nogen Maade vil have de indkaldtes Familier ind under Fattigvæsenet, falder efter min Formening altsaa fuldstændig bort.

Endelig er der foreslaaet, at Staten kun skal betale de tre Fjerdedele af Hjælpen. Vi foreslaa derimod, at Staten skal betale det hele, og det forekommer mig at være det rigtige Princip. For det første have Kommunerne, som vi alle vide, i Forvejen Byrder nok, og det er jo Staten, der i dette Tilfælde bruger Manden, det er et Statsformaal, han rejser ind for at opfylde. Som Følge deraf maa det ogsaa være Statsmagtens Opgave at yde denne Understøttelse helt og fuldt ud. Det kan ikke blive en kommunal Opgave.

Det er altsaa, hvad jeg vil fremføre mod det Lovforslag, som er fremsat af Tingets Højregruppe. Jeg har opholdt mig lidt ved dette Lovforslag, fordi det forekommer mig, at man ved at gennemse dette yderligere maa blive klar over, at det af os fremsatte Forslag er det eneste mulige og den eneste fornuftige Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg haaber naturligvis, at de Herrer fra Højres Side alligevel ville arbejde med paa Ordningen af denne Sag, saa at den kan blive fremmet hurtigst muligt.

Jeg har fra en enkelt Side set en Udtalelse om, at man burde udvide dette